

tilbøjelige til at vende sig fra ham. Men det forekommer mig at fremgaa af Betænkningen, at han har faaet Overtaget og har holdt dem godt fast. Jeg tror, at de Herrer vilde have handlet med mere Forstaaelse af det rent økonomiske og tillige forsvarligt i hygiejnisk Henseende, om de havde anvendt noget af deres Magt til at sætte vedkommende Hygiejniker bedre paa Plads. Det forekommer mig, at han har hævet sig op til noget mere, end der tilkommer Sagkundskaben, saa man ikke har faaet Sagkundskaben placeret paa rette Plads. Efter min Mening er det bedre i et saadant Tilfælde at holde Sagkundskaben udenfor de afgørende Organer, i alt Fald som beslutende Myndighed, og lade den nøjes med at afgive sin Erklæring, hvori den kan udtale sig langt mere distinkt end indenfor Kommissionerne, hvor den ofte maa forhandle sig til Rette, for at man overhovedet kan naa et Resultat.

Naar den højtærede Minister udtalte, at nu har vi ikke længere de store epidemiske Sygdomme, nu er Drikkevandsforholdene i Virkeligheden vel ordnede, saa forekommer det mig noget selvmodsigende, at det nu skulde være nødvendigt at indføre et saa omstændeligt Centralorgan. Der blev talt om de bestaaende Anlæg. Jeg kan ikke se andet, end at de Anlæg, der eksisterer, har og maa have Ret til at eksistere, og hvis der saa skal ske en Udvidelse, maa Spørgsmaalet behandles gennem de Organer, der skal indstattes. Der kan jo af de paagældende, som mener sig berettigede dertil, fremsættes Klager over dem, og disse Klager kan udmærket godt fremsættes til Amterne paa en saadan Maade, at der bliver nedsat Landvæsenkommissioner til at bedømme deres Berettigelse og faa Forholdene reguleret, hvis der paa en eller anden Maade er sket Overgreb eller noget, som burde rettes. Jeg føler mig derfor overtydet om, at man godt kan gennemføre en Ordning som den af mig skitserede, men jeg indrømmer, at det maa overvejes og overvejes nøje, før man gaar til en Lovgivning paa dette Omraade.

Jeg er ikke gaaet imod Bestemmelserne om Fremskaffelse af Drikkevand, dem gav jeg min Tilslutning.

Den højtærede Minister udtalte, at det var uheldigt med en Prøve — jeg havde

nemlig sagt noget om, at man altid senere kunde gaa til en Udvidelse og maaske til et Centralorgan. Ja, jeg mener personlig ikke, at dette skulde være nødvendigt, og jeg tror ikke, at det nogen Sinde vil blive indført, for jeg finder det ganske upaa-krævet. Naar jeg sagde det, var det nærmest for at stille mig saa imødekommende som vel muligt overfor den ærede Minister; jeg ønsker ikke at lægge Vanskeligheder i Vejen for de mange gode Bestemmelser, som findes i Lovforslaget. Det kan være, at jeg har udtalt mig for imødekommende som Ordfører — det fik jeg nærmest Indtryk af efter Ministerens Ytring om dette Spørgsmaal. Jeg tror, at lokale Organer er de bedste at anvende i størst mulig Udstrækning; de har det bedste Kendskab til de lokale Forhold, hvori de færdes, og det vil være let gennem dem at skabe den fornødne Kontrol. Denne Kontrol behøver ikke at henlægges til København, den kan godt udføres af Politi, Sognefoged og de Myndigheder, som vi nu en Gang kender ude i Provinserne. Den højtærede Minister indrømmede for saa vidt, at der vilde blive usædvanlig meget Arbejde lagt ind under en saadan Vandforsyningskommission, idet han nævnte, at man kaldte allerede den Formand, som skulde udnævnes, for Vanddiktator. Jeg indskrænkede mig dog til at sige, at jeg vilde antage, det vilde blive et ministerielt Direktorat; jeg havde ikke tænkt mig, at Ministeren mente, det skulde udvikle sig til at blive et ministerielt Diktatur. Forholdet er det, at man for Vandafledningsanlæg ikke har et Centralorgan, og endda klarer man sig ret godt. Jeg tror, det vil være det mest konsekvente, at man faar en nogenlunde ensartet Lovgivning paa disse Omraader. Jeg har den Opfattelse, at det af hygiejniske Hensyn ikke vil være nødvendigt at gaa til dette Centralorgan, og det maa jo dog være de hygiejniske Hensyn, der her er de overvejende.

Jeg skal hermed paa ny anbefale det principielle i Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Piper: Jeg maa udtale min Beklagelse af, at jeg har udtalt mig paa den Maade, at det ærede Medlem (Stensballe) har faaet det Indtryk, at jeg havde en øm Samvittighed i Anledning af Formuleringen af Lov-